

at han er villig til at fortsætte ad den Vej, saaledes at Statskassen yder Hjælp til de daarligst stillede. Vi skal med Fornøjelse yde en Haandsrækning dertil, naar Tiden dertil er inde.

Martin Hansen: Det er vanskeligt at blive klog paa, hvad Ministeren egentlig mener om dette Lovforslag. Han siger, at naar han ser paa §§ 1 og 2, betegner Lovforslaget et Fremskridt, men naar han ser paa §§ 3 og 4, er det i Virkeligheden et Tilbageskridt. Jeg spørger Ministeren: Hvad er saa Resultatet, naar Ministeren skal give et klart Svar? Betegner Lovforslaget et Fremskridt eller et Tilbageskridt, taget som Helhed? (*Indenrigsministeren:* Lidt af hvert). Lidt af hvert, det er et Svar, hvori der ligger noget for alle. Men jeg vilde helst have haft et klart Svar. Jeg vil driste mig til at sige, at dette bliver den bedste Dyrtingslov, vi endnu har vedtaget her i Rigsdagen. Ministeren siger: til den ene Side den ene Gang og til den anden Side den anden Gang. Ministeren er i hvert Fald ganske uenig med sit Partis Ordfører, thi Ordføreren sagde, at det foreliggende Lovforslag var forringet i Forhold til det Lovforslag, der gik fra Folketinget til Landstinget. (*Ministeren:* Det er det ogsaa, det sagde jeg). Lad os nu høre, hvor langt de Herrer er enige. Bl. a. var Lovforslaget en Forringelse af den Grund, at Beløbet til Kommunerne er nedsat. Ministeren er af den stik modsatte Opfattelse, thi i samme Grad vi forhøjer Beløbet efter §§ 1 og 2, har Ministeren været villig til at sætte Beløbet efter § 3 ned og fundet, at det var et Fremskridt. Jeg beder ærede Medlemmer forsøge at rime det sammen med den ærede Ordførers Udtalelser. Man vil vanskeligt finde Overensstemmelse i det. Nej, Ministeren har sikkert Ret, og Ordføreren har Uret. Men hvad skete der i Landstinget? Der skete det, at man forhøjede Beløbet paa § 2 med 1 Kr. pr. Indbygger, altsaa 3 Mill. Kr., og saa satte man Beløbet 3 Mill. Kr. ned i § 3, hvorved Kommunerne faar 1 Mill. Kr. mindre i Udgift og Staten 1 Mill. Kr. mere i Udgift. Det maa være et Fremskridt, og jeg tror ikke, at den ærede Ordfører kan benægte det. Det var det, der skete i Landstinget. Hvad skete der saa i Fællesudvalget? Der skete det, at man satte Beløbet 10 Kr. ned til 9 Kr., men saa bestemte man i § 1, at Staten skulde foretage Reguleringen med Hensyn til Gryn og eventuelt Brød, hvilket nøjagtigt vil

betyde 3 240 000 Kr., atter et Fremskridt. Nu spørger jeg, som Ministeren spørger: Hvad er saa Kærnen i Loven? Lad os ikke køre udenom. Hvad er Lovens Kærne? Jeg hørte meget nøje efter. Hvis jeg her har forstaaet Ministeren ret, er Lovens Kærnepunkt dette, at der berøves Kommunerne en Frihed. Jeg maa sige, jeg stejlede noget over det, idet jeg har den Opfattelse, at Lovens Kærne just er det, at man kommer alle dem til Hjælp, som lider under Dyrtings Tryk og virkelig trænger til en Hjælp, saavel af Arbejderklassen som af den lille Middelstand. Det er opnaaet ved Lovforslaget og paa en saadan Maade, at man er sikker paa, at de alle vil blive hjulpet. Hvad er der derimod efter Ministerens Forslag? Der er de 27 Mill. Kr. til Brændsel, det er steget til 30 Millioner, derunder har man inddraget Gas for at komme de Bykommuner til Hjælp, hvor Befolkningen benytter Gas og ikke har Komfur, derfor maatte man stille Gas lige med Brændsel. Hvad mere er der tilbage af Ministerens Forslag? Der er til at benytte i et helt Aar 54 Mill. Kr., deraf er 16,2 Millioner brugt i det første Kvartal, tilbage er der 37,8 Millioner, hvoraf Staten udreder $\frac{2}{3}$, det vil altsaa sige: godt 25 Mill. Kr. Hvad har vi budt i Stedet for her? Vi har for det første givet paa blankt Bræt 21 Mill. Kr. efter § 1 til almindelig Regulering. Vi har dernæst yderligere til Brændsel givet 3 Mill. Kr., det er 24 Mill. Kr., som Staten alene skal foretage almindelige regulerende Foranstaltninger for, og som der ikke fandtes et Ord om i Ministerens Forslag. Der er tilbage 27 Mill. Kr. til Kommunerne, hvoraf Staten udreder 18. Der havde Ministeren 7 Millioner mere. Ministeren har kun 7 Millioner at stille overfor de 24 Millioner, hvormed vi altsaa har gjort denne Lov bedre, til almindelig Regulering. Saaledes er det virkelige Forhold, og det skal ikke forfuskes. Saa siger vi: Naar Staten foretager den almindelige Regulering for alle, har man derigennem fritaget Kommunerne for en Opgave, de hidtil har haft, og som de ikke har kunnet løse. Selv med den allerbedste Villie i hvert eneste Kommunalraad vil Kommunerne ikke kunne løse denne Opgave paa en saadan rationel Maade, som Staten kan gøre det. Det har derfor gjort et underligt Indtryk paa mig at høre det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) sige, at for de daarligst stillede Kommuner vil det blive uheldigt, de vil vanskeligt kunne komme igennem med denne Lov, fordi de